és inkább rikácsolt, mint beszélt, — éppen most, amikor sikerült rátalálnom az erdő legmagasabb fájára és már-már azt hittem, hogy végre megszabadultam tőlük, akkor meg egyenesen az égből tekerődznek lefelé! Pfuj! Kígyó!

— De ha mondom, hogy nem vagyok kígyó! — felelte Alisz. — Én... én...

— Jó, dehát akkor ki vagy? — kérdezte a galamb. — Úgyis látom, hogy most valami ravaszságon töröd a fejed.

— Én... kislány vagyok, — mondta Alisz, de hangja meglehetősen bizonytalanul csengett, mert közben eszébe jutott, hogy hány változáson ment ma már keresztül.

— Bizony ez szép mese! — szólt a galamb a legmélyebb megvetés hangján. — Már sok kislányt láttam életemben, de olyat, akinek ilyen hosszú nyaka lett volna, még sohasem! Nem, nem, kígyó vagy és nincs is értelme a tagadásnak! Legközelebb már biztosan azt fogod mondani, hogy még sose nyultál tojáshoz.

— Dehogy nem nyúltam! Hogyne nyúltam volna! — válaszolt Alisz, mert nagyon őszinte gyermek volt. — De tudod, a kislányok épp úgy eszik a tojásokat, mint a kígyók.

— Nem hiszem, — szólt a galamb. — De ha igazán úgy van, akkor bizony mondom, semmivel se különbek, mint a kígyók!

Ez váratlan fordulat volt és Alisz egy-két percig semmit sem tudott rá válaszolni. A galamb azonban felhasználta az alkalmat és hozzátette: — Te tojásokat keresel, tudom én azt! És akkor mit bánom én, hogy kislány vagy-e vagy kígyó?



— De bezzeg bánom én! — mondta Alisz gyorsan. Nem keresek én tojást! De még ha keresnék, sem kellenének a tieid. Én nem szoktam nyers tojást enni!

— Jó, akkor eredj! — szólt a galamb mérgesen és leereszkedett újra a fészkébe. Alisz meg üggyel-bajjal lebuktatta a fejét a fák közé. Ez nehéz dolog volt, mert a nyaka mindig belegabalyodott az ágakba és gyakran kellett megállnia, hogy kibogozza azt. Egy idő mulva eszébe jutott, hogy még mindig a kezében vannak a gombadarabok. Kezdte hát nagyon óvatosan eszegetni őket, előbb az egyiket, aztán a másikat, amitől néha nagyobb lett, néha meg kisebb, amíg végre megint elérte eredeti magasságát.

Már régen volt, hogy rendes nagyságát elveszítette, ezért kezdetben nagyon idegenül érezte magát. Pár perc alatt azonban megint beleszokott, sőt beszélgetni is kezdett magával, mint azelőtt: — Így, a terv egyik része tehát sikerült! Nagyon kellemetlen volt ez az örökös átváltozás. Egyik percben nem tudtam, hogy mi leszek a másikban. A fő az, hogy most megint akkora vagyok, mint voltam. A következő dolog pedig, hogy bejussak abba a csodálatos kertbe. Csak tudnám, hogyan. — Amint így beszélt, hirtelen egy téren találta magát, amelyen egy körülbelül négy láb magas házikó állott. — Bárkié is ez a ház, — gondolta Alisz, — nem lesz jó, ha ebben a nagyságomban állok elébe. Még úgy meg talál ijedni, hogy az eszét veszti.

Elkezdte tehát a jobb kezében lévő darabot rágicsálni és csak akkor közeledett a házikóhoz, amikor újra kilenc hüvelyknyire zsugorodott.